

Kathmandu Hipsters

PETER MABELUS

KATHMANDU HIPSTERS

© 2018 Peter Mabelus
© 2018 Ambilicious, uitgever van verhalen
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Ambilicious Studio
Opmaak binnenwerk: Ambilicious Studio
Taalkundige redactie: Mieke Hulsebosch
Eindredactie: Inanna van den Berg

ISBN 978 94 92551 39 9; eerste druk
NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Peter Mabelus

KATHMANDU HIPSTERS

Ambilicious, uitgever van verhalen

Voor Natasha

*'Not poppy, nor mandragora,
Nor all the drowsy syrups of the world,
Shall ever medicine thee to that sweet sleep
Which thou owedst yesterday.'*

Act III, Scene III, Othello, Shakespeare

DEEL EEN

OSHO TAPOBAN

vrijdag, 7 maart 2015

‘We zijn verlicht!’ riep Bodhisattva Swami Anand Arun. ‘We zijn verlicht!’
‘We zijn verlicht!’ klonk het luid uit onze kelen. ‘We zijn verlicht!’

De spiritueel leider van Osho Tapoban keek vanaf het podium over de hoofden van de tweehonderd aanwezigen in de meditatiehal. Ik was een van de tweehonderd nieuwe volgelingen van wie hij zojuist de initiatie voltooid had met de woorden: ‘Een naam is alleen maar een naam. Jij bent naamloos. Geen naam perkt jou in, geen naam kan jou begrenzen.’ Hij klapte langzaam ritmisch in zijn handen. Na een korte aarzeling klapten de eerste neo-sannyas, neo-sannyas of sanyasin betekent “volgeling,” mee. Al snel ging het aanstekelijke geklap over in een luid, euforisch en daverend applaus.

‘Geniet van de kosmos!’ zweepte de leider ons verder op. ‘Geniet van de liefde! Geniet van elkaar! Geniet van de kosmos!’

We vielen elkaar huilend en lachend in de armen. Er werd gekust, geknuffeld en betast. Euforie vulde de lucht. Sommige van ons zakten ontroerd door de knieën, andere stonden elkaar hand in hand glimlachend aan te kijken. Daarna verlieten de meesten de meditatiehal om in grote, maar vooral kleine groepen en duo’s uit te zwermen over het zonovergoten heuvelachtige terrein van het Osho Tapoban International Commune and Forest Retreat Center, tien kilometer ten westen van de Nepalese hoofdstad Kathmandu, dat omringd door de majestueuze bergen van de Himalaya in de kom van de Kathmanduvallei gelegen was.

Ik liep hand in hand met een jonge Nederlandse man die tijdens de initiatie naast mij had gestaan in de richting van de aardbeinvelden. Hij was lang en blond en ik had me direct tot hem aangetrokken gevoeld. Alsof ik iets in hem herkende. Hij was, net zoals ik en de andere nieuwe volgelingen gehuld in een purperen gewaad. Hij vertelde mij dat hij uit Nederland kwam en ik liet hem weten Amerikaanse te zijn.

‘Zou je mediteren de nieuwe opium van het volk kunnen noemen?’

vroeg ik aan de Nederlandse man.

'Er is niet per se wat mis met opium. Het medicinale gebruik van opium gaat vooraf aan de geschreven geschiedenis. Het is een prehistorische drug. Er zijn muurschilderingen bewaard gebleven van de Sumeriërs — dan heb ik het dus over vierduizend voor Christus, zesduizend jaar geleden, kun je het je voorstellen? — waarop de papaverbol te herkennen is, samen met andere tekens die euforie symboliseren,' zei de lange Nederlandse man tegen mij.

'Voor een verlicht iemand praat jij wel erg veel over drugs.'

'Drugs zijn bewustzijnsvernauwend en geestverruimend. Zolang je geen sabotage op je lichaam pleegt is er weinig aan de hand. Eerder het tegenovergestelde. Drugs kunnen je vrijheid vergroten, net als kinderen en geweld.'

Ik keek hem met grote ogen aan. 'Geweld?'

'Ja, geweld. Agressie is een noodzakelijke emotie in onze drang om te overleven en te scheppen.'

'Dat klinkt niet erg verlicht.'

'Misschien ben ik wel niet zo verlicht als ik eruitzie.'

Ik moest lachen. 'Je bent een ondeugd.'

De man glimlachte terug. 'Hoe heet je eigenlijk?'

Ik bleef stilstaan en keek de man diep in zijn ogen. 'Mijn moeder heeft mij de naam Noa gegeven. Beetje flauw misschien, omdat ik in Noah, Tennessee geboren ben. Tegenwoordig woon ik in Detroit, Michigan.'

'Helemaal niet flauw. Prachtige naam, Noa. Wat is de betekenis van die naam?'

'Rust, vrede en troost.'

'Wat toepasselijk hier.' Zijn ogen gleden over de hoge naaldbomen en de weelderig bloeiende rododendrons die het pad waar wij over liepen omzoomden. 'Je zegt dat je moeder jou die naam gegeven heeft. Was je vader het eens met die naam? Ik bedoel, het is nogal wat om je dochter Noa te noemen als je uit Noah, Tennessee komt.'

'Mijn vader heb ik nooit gekend en mijn moeder heeft nooit een woord aan hem vuil willen maken.'

'Dus je weet niet wie je vader is?'

'Nee.' Ik moest even slikken voor ik verder ging met mijn verhaal. 'In de nalatenschap van mijn moeder bevonden zich haar dagboeken. Ik heb nooit geweten dat ze een dagboek bijhield. In een van die dagboeken kwam ik de naam tegen van mijn vader en toen begreep ik ook waarom mijn moeder nooit over hem heeft willen praten. Om diezelfde reden

zou ik nooit van mijn leven contact met hem willen hebben. Hij weet niet eens dat ik besta. Via internet ben ik te weten gekomen dat mijn vader nog leeft en nog een dochter heeft. Met haar heb ik sinds een paar maanden contact. Ze heeft haar vader niet verteld over mijn bestaan.'

'Bijzonder.'

'Dat kun je wel zeggen. En wat is jouw naam?'

'Een naam is alleen maar een naam. Jij bent naamloos. Geen naam perkt jou in, geen naam kan jou begrenzen,' citeerde de lange man onze spiritueel leider.

'Flauw hoor,' zei ik.

Ontspannen bereikten we de bosrand van het meditatiecentrum en keken uit over de aardbeinvelden die het complex van de buitenwereld scheidde. Een zoete geur vulde de lucht. De aardbeinvelden eindigden aan de rand van een diep ravijn.

'Nooit gedacht dat er aardbeien in Nepal groeien.' Ik voelde een kinderlijke blijheid alsof iemand mij totaal onverwacht had verrast.

De lange Nederlandse man keek om zich heen. 'We zijn helemaal alleen,' zei hij.

'Maar we zijn toch samen?'

'Nee, Noa, we zijn niet samen.'

Voor een tweede keer ik hem verbaasd aan.

'We worden alleen geboren en we sterven alleen. Alleen neuken doe je samen.'

Ik liet de hand van de man los. 'Op de een of andere manier vind ik "neuken" een ongepast woord. Veel te plat in dit lieflijke paradijs.'

'Kom,' zei de man. 'Laten we nog wat verder lopen.' Hij pakte mijn hand. In stilte liepen we dieper de aardbeinvelden in.

Vlak bij de rand van het ravijn liet hij mijn hand los en keek nerveus om zich heen. Er was niemand te zien.

Hij keek mij diep in de ogen aan. 'Laten we onze verlichting vieren.'

WIND

maandag, 10 maart 2015

Omdat ik, Robert Hulshorst, geld als een van de succesvolste ondernemers van Nederland vond het tijdschrift Happinez (“Het magazine voor wie op zoek is naar verdieping, inspiratie en inzichten en daarbij met beide benen op de grond wil blijven staan”) het een origineel idee om mij een week onder te dompelen in de eenvoud van een meditatiecentrum. In de eerste week van maart verbleef ik in Osho Tapoban International Commune and Forest Retreat Center, gelegen in de groene heuvels van de Kathmanduvallei.

In overleg met een redactrice van Happinez is besloten dat ik de ruwe tekst van het artikel zal aanleveren. De redactrice zal er vervolgens een mooi verhaal van maken. De strekking van het artikel zal zijn dat ik diep onder de indruk van de ervaringen in het meditatiecentrum als een ander mens naar huis zal gaan. Bevrijd, uitgerust, ontspannen en verlicht. Dat ik een verblijf in Osho Tapoban iedereen kan aanraden. Inspirerend voor de lezers van Happinez en goed voor mijn bedrijf. Ook al zullen de meeste lezers van het artikel nooit het geld, de inspiratie of de mogelijkheid hebben om ook zo’n trip te maken en heeft het verhaal dat in het tijdschrift zal verschijnen nauwelijks iets met de werkelijkheid te maken.

De mens wil bedrogen worden. Liever de schijn van geluk dan de naakte feiten. De wereld van gebakken lucht en illusie is de wereld die de mensen willen. Daar weet ik alles van.

Mijn reis en verblijf werden betaald door Happinez. Bovendien mag ik gratis in het tijdschrift adverteren.

Hieronder staan mijn ruwe aantekeningen voor het artikel. Dit is dus niet de gekuiste en grotendeels verzonden versie van mijn artikel die ik naar de redactrice heb gemaïld en waar zij een professionele redactionele kam door heeft gehaald. Het is niet de bedoeling dat deze aantekeningen ooit worden gepubliceerd.

Om binnen een week een verlichte Oshovolgeling te worden, diende ik mij aan talloze huisregels te houden.

De belangrijkste vijf regels waren:

- NIET DODEN
- NIET STELEN
- GEEN SEKS, BEHALVE MET EEN OFFICIËLE PARTNER
- NIET LIEGEN
- GEEN DRUGS- OF ALCOHOLGEBRUIK

Daarnaast:

- GEDURENDE DE CURSUS MAG HET TERREIN VAN OSHO TAPOBAN NIET VERLATEN WORDEN
- ER WORDEN DRIE LICHTVEGETARISCHE MAALTIJDEN PER DAG GEBRUIKT
- UITINGEN VAN GELOOFSOVERTUIGINGEN ZIJN VERBODEN
- ELKE FORM VAN COMMUNICATIE MET MEDECURSISTEN IS VERBODEN
- VROUWELIJKE EN MANNELIJKE CURSISTEN WORDEN VAN ELKAAR GESCHIEDEN
- ELK LICHAAMELIJK CONTACT IS VERBODEN
- YOGA EN SPORT ZIJN VERBODEN; WANDELEN IN DE DAARVOOR BESTEMDE GEBIEDEN IS TOEGESTAAN
- HET DRAGEN VAN RELIGIEUZE OBJECTEN IS VERBODEN
- HET DRAGEN VAN NIETS VERHULLENDE KLEDING IS VERBODEN
- ZONNEBADEN IS VERBODEN
- ELKE FORM VAN SOCIALE MEDIA IS VERBODEN
- NAAR MUZIEK LUISTEREN OF MUZIEK MAKEN IS VERBODEN
- ER MAG NIET WORDEN GELEZEN OF GESCHREVEN

Ik heb mij niet aan alle regels kunnen houden. Ook veel medecursisten heb ik mogen betrappen op het overtreden van een of meerdere huisregels.

Zo heb ik gezien hoe een medecursist het leven van een andere cursist nam, nadat hij haar had verkracht. Hij stond wellicht stijf van de drugs. Leugens zullen het pad van zijn toekomst bepalen. In één moment de vijf grondregels overtreden.

Ik heb tijdens mijn verblijf in het meditatiecentrum niet gemoord of gestolen. Als het even kon waren er veel cursisten die kort met elkaar spraken. Ik verliet het terrein om Casino Anna in Kathmandu te bezoeken. De McDonald's aan de Devkota Sadak sloeg ik daarna niet over. En als ik van het terrein af was belde en appte ik me suf om mijn zakelijke imperium te regeren.

Ik heb nog nooit zo veel rondgeneukt als tijdens deze cursus.
Perfect!

Honderd lekkere jonge wijven die openstaan voor alles. Geweldig! Voor het ontbijt ging ik elke dag joggen. De bewakers lagen nog op een oor. Ik moet elke dag joggen. Anders ga ik dood. Oortjes op mijn hoofd. Coldplay. Dagelijks vond ik tijd om mijn aantekeningen op papier te zetten. Lezen deed ik stiekem op mijn telefoon. Bijna alle regels heb ik overtreden en ik ben gelukkig. *Happinez!*

Met strenge regels is mijn bedrijf groot geworden. Controle is beter dan vertrouwen. Maar voor mezelf gelden andere regels dan voor mijn werknemers. "Some people are more equal than others," citeer ik vrij naar George Orwell.

Alleen door het voortdurend streng hanteren van die regels in mijn bedrijf loop ik vrolijk en fris iedere ochtend naar de stallen van mijn landgoed in het noorden van België om te kijken hoe de paarden erbij staan. Ja, ik bezit paarden, vijf prachtige paarden en heb zeven cabrioletten, in alle kleuren van de regenboog.

Mijn kind is mijn alles. Al zie ik mijn dochter hoogst zelden. Ze woont ver weg, in Amsterdam.

Mijn vrouw is vijf jaar geleden overleden aan borstkanker. Het klinkt misschien gevoelloos, maar ik denk eigenlijk nooit aan haar.

Ik heb een Van Gogh aan de muur. Zonder zonnebloemen.

Na de initiatie van honderden verlichte neo-sannyas vanmiddag (ze zeggen dat het zaterdag is) mochten we na een week zwijgen en mediteren uitwaaiëren over het landgoed en praten met een ander. De ander aanraken.

Je weet dat ik mij tijdens deze meditatiecursus aan weinig regels gehouden heb. Toch was ik ontroerd door de zucht naar verlichting die werd uitgezonden door de spiritueel leider tijdens de initiatie. Zo veel medecursisten straalden bevrijding en geluk uit. Ik werd er stil van.

Ik voelde een sterke behoefte om even alleen te zijn. Ik zonderde mij af en liep door het bos. Ik zou nog geen ademtocht van een ander hebben kunnen verdragen na de idioterie van de laatste week. Hipsters and losers. Ik verlangde naar mijn paarden. Liv, Zippy Chippy en American Pharaoh, om er een paar te noemen. Mooie beesten met een mooi hoofd en elegante benen.

Blijkbaar had ik de rand van het bos bereikt. Mijn mijmeringen werden onderbroken op het moment dat een oceaan aan kleine plantjes met rode vruchtjes zich voor mij uitstreckte. Wat was dit? Ik boog mij voorover en

zag dat alle vruchtjes voor mij en onder mij aardbeien waren. Aardbeien in Nepal. Dat had ik niet verwacht.

Pas op het moment dat ik doorhad aan de rand van een enorm aardbeienveld te staan besepte ik dat de lucht zwanger was van de diepzoete geur van de rode vruchten. Kleurige vlinders, zoals de dagpauwoog en de gehakkelde aurelia, vlogen dartelend van plant naar plant.

Het begon al te schemeren en mijn maag knorde. De verleiding om straks weer de McDonald's te bezoeken was erg groot. Mijn aandacht werd getrokken door geluiden aan de rand van de velden. Vast een wilde vrijpartij, dacht ik. In een opwelling pakte ik mijn mobiele telefoon om het tafereel te filmen. Ik was toch onzichtbaar aan de rand van het bos. Voor de zekerheid keek ik spiedend om mij heen, maar nergens was iemand te zien of te horen. Ik verschool me achter de stam van een boom.

Ik zoomde in op de vrijpartij en een onbehaaglijk gevoel be kroop mij. Op mijn scherm zag ik hoe een man hard op een vrouw insloeg, terwijl hij haar van achteren neukte. Beiden waren gekleed in een purperen gewaad, al werd de kleding op dit moment vanzelfsprekend niet volgens de geldende voorschriften gedragen. Ik zag een voorwerp opflitsen in de rechterhand van de man. Mijn rechterhand begon te trillen toen ik besepte dat de man op de vrouw instak met een mes.

Om het beeld van mijn camera scherp te houden hield ik de telefoon nu met twee handen vast. De man was opgehouden met steken. De vrouw was verdwenen. Ze lag vast overhoopgestoken op haar rug in het aardbeienveld. De man boog zich voorover en begon te sjoeren aan iets zwaars wat op de grond lag, ongetwijfeld de neergestoken vrouw. Daarna richtte hij zich weer op en maakte een trappende beweging.

Even later richtte hij zich weer op, keek naar een punt beneden, achter de aardbeienvelden, en draaide zich om. Hij tuurde de omgeving af, waarschijnlijk om te weten te komen of hij door iemand gezien was. Hij beende met grote passen door het aardbeienveld in de richting van de bosrand. Tot mijn schrik zag ik dat hij snel mijn kant op kwam. Zijn gezicht kwam kraakhelder in beeld en ik herkende de man als een van mijn medecursisten, al had ik hem nooit gesproken. Ik zakte door mijn knieën om nog meer verscholen te zijn.

De man kwam steeds dichterbij de bosrand. Tien meter links van mij dook hij het bos in. Ik hoorde takken onder zijn voeten kraken toen hij in een hoog tempo in de richting van de stiltetempel Shivpuri Baba snelde.

Ik stopte met filmen.

Minutenlang bleef ik gehurkt aan de bosrand achter de boomstam zitten.

Ik was gechoqueerd. Toen ik zeker wist dat de moordenaar ver uit de buurt moest zijn ging ik rechtop staan. Na een korte aarzeling liep ik naar de plek waar de moordpartij had plaatsgevonden.

Terwijl ik die kant opliep, bleef ik nerveus achteromkijken. Ik had geen idee of die idioot terug zou komen. Ik versnelde mijn pas en bereikte de plek van de steekpartij. Vertrapte aardbeienplanten waren de stille getuigen van wat hier even eerder had plaatsgevonden. Met lood in mijn schoenen overbrugde ik de twee meter naar de rand van het ravijn en keek voorzichtig naar beneden.

In de diepte zag ik een vrouwenlichaam liggen. Ze lag in een onnatuurlijke houding met haar rug op een rotsblok in het midden van de Manamati-rivier, die enkele kilometers verderop uitkomt in de voor hindoeïsten en boeddhisten heilige Bagmati-rivier. Ze moest wel dood zijn. Haar slappe ledematen werden wild heen en weer geslingerd door het kolkende water van de rivier, zodat haar dode lichaam eruitzag als de kosmisch dansende hindoeïstische godin Shiva Nataraja. Door het geweld van het water leek haar hoofd in mijn richting te knikken. Ik pakte mijn telefoon om de zoomfunctie van mijn camera te gebruiken. Misschien dat ik haar zou herkennen.

Mijn adem stakte in mijn keel. Het was die mooie Amerikaanse uit Noah, Tennessee, Noa. Ik had haar van de week een paar keer van een afstand bekeken. Een seconde later sleurde de Manamati-rivier het lichaam van Noa van het rotsblok af. Ze verdween onder de golven, op weg naar de Bagmati-rivier.

ZWARTE POST

dinsdag, 18 maart 2015

Ik keek naar de felrode USB-stick in de vorm van een hartje, die in mijn laptop stak. Mijn eerste opwelling was om de USB-stick te verbranden, kapot te stampen, door te trekken in de wc, uit het raam te gooien of te vermalen met mijn tanden en door te slikken. Vernietigd moest dit ding worden! Tegelijkertijd besepte ik dat dit mijn probleem niet zou oplossen.

Ik had de enveloppe met de USB-stick en een sleutel van een bagagekluis met daarop het nummer drieënzestig een week nadat ik thuisgekomen was uit Nepal ontvangen. De naam van de afzender herkende ik direct: Noa.

Er stonden twee bestanden op de USB-stick: een Word-document en een videofragment. De namen van beide bestanden zeiden me niets. Ik opende eerst het Word-document.

Erik Kotten, ik ken jouw geheim. Ik weet wie je bent. Ik weet waar je woont. Ik weet wat je doet. Ik weet wat je gedaan hebt in Osho Tapoban. Bekijk eerst de beelden op de USB-stick.